

Týden druhý - přípravy vrcholí a začátek, na který se nedá připravit

„Od konce dubna 2019 se stane na pár měsíců naším domovem západní pobřeží Spojených států. Pacifická hřebenovka. Pokusíme se ji projít z jihu na sever, tedy z Mexika až do Kanady.“ – sledujte příběh Dany Mackové

Ačkoliv jsme v L.A. jednu návštěvu vyhlášeného obchodu s outdoorovým vybarvením REI, ze které jsem se dva dny vzpamatovávala, měli zasebou, čekala nás ještě jedna. Potřebovali jsme dokoupit stále velkou část výbavy a Jirka si potřeboval vyměnit boty za větší. Všichni nám říkali, že v sobotu je v San Diegu velká „garage sale“, a tak jsme s finálním nákupem počkali. To, co nás čekalo, bylo jak z televize. Fronta až za roh a mnoho nákupuchtivých američanů. Naštěstí tam byla moc milá paní s pojízdnou kavárnou a já začala vidět to pozitivní. Všichni naběhnou za obchod, kde je výprodej, a my půjdeme dovnitř, kde nebude ani noha. Přesně tak to bylo, v klidu jsme nakoupili, co jsme potřebovali a pak když všichni odešli, se nám ve zbytku slev podařilo nakoupit ještě dvoje boty, které jsme si poslali dopředu. Doufám, že to byl poslední nákup na hodně dlouhou dobu.

V pondělí navečer jsme se přesunuli k „trail angels“, tedy lidem, kteří pomáhají PCT hikerům. V San Diegu jsou to Scout a Frodo, což jsou jejich trailové přezdívkové, naprosto neuvěřitelný manželský pár. Oba jsou v důchodu a poté, co před 11 lety šli trek, sami si řekli, že chtějí štědrost, kterou zažili předat ostatním. Posledních několik let u sebe ubytovávají lidi před startem, nakrmí je, předají jim spoustu užitečných informací a každý den v šest ráno je vozí na trail, který je vzdálený hodinu jízdy autem. To všechno zadarmo, protože jak oni sami říkají, si to můžou dovolit. Důsledně však všem hikerům připomínají, že ne všichni trail angels si mohou dovolit totéž a je nezbytné v případě pomoci dávat příspěvek. Nikdy v životě jsem neviděla takovou upřímnou starost a nezištnou péči o ostatní. Skutečná „jóga in action“ bez zbytečných, často neupřímných řečí okolo. Přála bych si, abych jednou byla alespoň z poloviny schopná toho, co oni dělají každý den.

Ani jsme se nenadáli a byla tu středa ráno. Po lehce probdělé noci a uspěchaném ranním odjezdu jsme v sedm ráno stáli u hranice s Mexikem před jižním terminusem, tedy začátkem PCT. Následovalo pár povinných fotek a dobrovolně jsme nechali všechny utíkat napřed. Ani jeden nemáme natrénováno a já jsem v životě nešla s batohem těžším než pět kilo. Rozdíl mezi vycházkou bez zátěže a výšlapem s patnácti kily na zádech jsem poznala při prvním kilometru. Nevěděla jsem, zda se mám smát sama sobě nebo brečet. Neskutečně mě bolelo moje chromé rameno a krční páteř, a to tak, že jsem vůbec nevěděla, co mám dělat. Tak jsem prostě šla dál.

První noc se nám podařilo najít místo, kde nikdo nebyl a já si tak mohla užít svou první noc ve stanu v divočině v životě. Naposledy jsem stanovala v osmi letech na zahradě, což dopadlo tak, že jsem se bála a šla po půlnoci domů. Tady to zvládám trochu lépe, určitě i díky tomu, že je mi večer úplně jedno kde ležím a časem si určitě zvyknu.

Druhý den se mi podařilo nastavit batoh lépe a zátěž začala být snesitelnější. Myslím, že nejvíc pomáhá každodenní večerní cvičení, do kterého se sice ani jednomu zpočátku moc nechce, ale po něm je člověk jako vyměněný. Po dvou dnech jsem nechala část věcí v „hiker boxu“ (místě, kam se odkládají věci, které člověk nepotřebuje a někdo jiný si je může vzít), včetně svých nejoblíbenějších legín, ale každodenní chůze s batohem udělá minimalistu asi z každého.

Máme za sebou okolo padesáti kilometrů a ačkoliv se s tím nikde nechlubím, je to nejvíc, co jsem kdy v kuse ušla. Pomalu ladíme stavbu stanu, balení batohu a třeba se podaří a i ta rána budou trochu rychlejší a nebudeme se vypravovat tři hodiny. Panuje tady všeobecná „strhávací“ nálada, což znamená, že valná většina těch, co říkala, jak začnou pomalinku v klidu a s rozvahou, jsou před námi. Rozumím tomu. Jde-li člověk sólo, zvláště z počátku nechce jít úplně sám a je velmi jednoduché nechat se přemluvit k pár kilometrům navíc a „jít s partou“. Ačkoliv je náš plán jasný - první minimálně dva týdny vlastně nejedeme PCT, ale pouze lehce trénujeme, což znamená, že končíme v tu chvíli, když bychom oba ještě třeba deset kilometrů dali. Je dost těžké nenechat se ovlivnit, a to jsme na to dva.

Zatím ale držíme a já věřím, že se tahle strategie vyplatí. Beru to jako trénink naší trpělivosti. Člověk má přece jen někde vzadu v hlavě nastavené, že do Kanady je to 4300 km a my teď ujdeme maximálně dvacet za den. Pořád si proto připomínám, že za měsíc tam nedojdeme určitě a zranit se na začátku je velmi jednoduché. Nyní je ten čas užívat si přírodu kolem, hned od začátku dobře, což pro mě znamená hodně jíst a jen tak pomalinku jít, protože není kam spěchat.

- Dana Macková
- Instagram: @seafox_yoga
- foto: Dana Macková

